

РЕШЕНИЕ

№ 9066

гр. София, 06.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав, в
публично заседание на 17.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Николова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **7468** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба вх.№ Ц-03-13908/23.12.24г на „ПРОФИ КРЕДИТ България“ ЕООД-София с представляващи Н.Л. и С.Н., чрез проц.представител юрк.Н.Л./която едновременно е управител и юрисконсулт на дружеството против Заповед № 5851/29.11.24г на Председателя на КЗП.

В жалбата се сочи, че Заповедта е проц.и мат.незаконосъобразна, противоречи на целта на закона и се моли за отмяната ѝ, претендират се разноски. Твърди се, че са нарушени чл. 39, чл.57, чл.59 ал.2 т.4 вр. ал.1, чл.59 ал.2 т.5 и т.7 вр. чл. 146 т.2 и т.3 от АПК. На дружеството не е съобщено за началото на адм. прозводство съгл. чл. 26 от АПК, не са спазени сроковете по чл.57 ал.1 от АПК за издаване на акта, актът е в нарушение на предписаната форма и не съдържа зад.реквизити.Заповедта не е надлежно съобщена, органът не е изяснил относимите факти/не е назначил нещо лице за установяване на заплащаните от потребителите на кредити разходи/, липсва разпоредителен диспозитив на Заповедта. Не е налице хипотезата на чл.68г ал.1 вр. чл. 68в от ЗЗП.Допълнителните незадължителни услуги не следва да се включват в общите разходи по кредита, тъй като ползването на доп.услуги не е условие за отпускане на кредита. Двете предходни Заповеди на ответника в този смисъл са били оспорени от дружеството и още не са влезли в сила. Следва да се вземат предвид чл.32 ал.1 и §1 т.1 от ДР на ЗЗП, както и Решение на СЕС по дело С-714/2022. Не може да се твърди, че покриването на част от извършените разходи при предсрочно погасяване на кредита е нелоялна търговска практика.Не става ясно от Заповедта с какво дружеството намалява или би могло да намали съществено способността на средния

потребител да вземе информирано решение, респ. икономическото му поведение – когато дружеството като кредитор изиска от кредитополучателя при предсрочно погасяване на кредита да заплати и използваната допълнителна незадължителна услуга Фаст за периода между настъпилата и следващата падежна дата. В съд.заседание жалбоподателят не се представлява.

Ответникът Председател на КЗП се представлява от юрк.Г., който оспорва жалбата като неоснователна и недоказана и моли за отхвърлянето ѝ поради законосъобразност на Заповедта. В писмени бележки се сочи, че по преписката е доказано, че дружеството-кредитор предоставя на потребителите невярна информация за размера на ГПР и общите разходи по кредита, като не включва в ГПР възнаграждението за предоставените доп.услуги Фаст и Флекси. В КЗП има множество жалби от потребители по този въпрос /относно чл.11 ал.1 т.9 и т.10, чл.19 ал.1, чл.22 и §1 т.1 от ДР на ЗПК/, като само в периода 01.01-30.09.24г това дружество е сключило 16 010бр. такива Договори за потр.кредит /в които 270лв за услуга Фаст и 198лв за услуга Флекси не са включени в ГПР на отпуснатия кредит, а като двете услуги се плащат на равни месечни вноски заедно с месечните вноски по кредита, само двете услуги формират общо 39лв месечна вноска над посочения в Договора ГПР/. Така в Договора е посочен ГПР 47.60%, като това не е вярно/не са включени доп.услуги, а те са на значителна стойност/. СЕС по д. С-714/2022 приема, че разходите за доп.услуги следва да се включат в ГПР, когато тези доп.услуги дават приоритет на потребителя при разглеждане на искането му за отпускане на кредита и при предоставяне на негово разположение на отпуснатата му сума, както и възможността да отлага изплащането на месечните си вноски или да намалява размера им. Ако тези доп.услуги са задължителни, за да получиш конкретен вид кредит/без тях не би получил този вид кредити/, то те не спадат към основния предмет на договора и подлежат на преценка за неравноправност, но са част от общите разходи по кредита и следва да се включат в ГПР. Като не включва тези доп.услуги в ГПР, кредиторът лишава потребителя от възможността да определи какъв всъщност е обхвата на задължението му по договора. Налице е чл.10 §2 б.Ж и чл.23 вр. чл.3 б.Ж от Директива 2008/48.Претендира се юрк.възнаграждение, прави се възражение за прекомерност.

Съдът намира жалбата за допустима, като депозирана в срока и съобразно изискванията на АПК, пред надлежния съд, от лице с активна проц.легитимация, срещу инд.адм.акт по см. на чл.21 от АПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът установи от фактическа страна следното:

По повод постъпили множество жалби от потребители, КЗП е изискала на 07.11.24г дружеството-кредитор да представи сключените Договори за потребителски кредити над 200евро, със срок за погасяване над 3 месеца, сключени с ФЛ след 01.01.24г, по които са избрани и закупени доп.услуги Фаст и Флекси/ведно с целите досиета по ДПК/, както и справка за броя на тези договори за периода 01.01-30.09.24г.

На 11.11.24г дружеството представя на КЗП само ДПК № 40028087515/02.09.24г, сключен в [населено място]. Видно от Договора- отпуснатият кредит е 600лева, със срок на погасяване 12 месеца, ГПР 47.60%, годишен лихвен процент 41%, размер на месечната вноска по кредита 61.79лв/главница и лихва/, лихвен процент на ден 0.11%, дължимата сума по кредита 741.42лв, отделно са договорени доп.услуга Фаст -270лв и доп.услуга Флекси-198лв. Видно от приложения Погасителен план - дължимата месечна вноска е 100.79лв/в която са включени и 39лв месечна вноска общо за услугите Фаст и Флекс, освен 61.79лв месечна вноска за главница и лихва/, като дължимата сума по Договора е 1209.42лв. Видно е, че двете

договорени доп.услуги на обща стойност 468лв представляват 78% от размера на самия кредит от 600лв. Съгл. Общите условия по Договора - който плати доп.услуга Фаст, ще получи до 1 час от искането си становище дали е одобрен за кредит и има предимство пред кандидати за кредит, които не са платили тази услуга. Съгл. Общите условия по Договора- който плати доп.услуга Флекси, има право да променя едностранно погасителния си план. В Договора е уговорено, че при предсрочно пълно или частично погасяване на кредита, кредитополучателят ще плати услугата Фаст в пълен размер /270лв/, а услугата Флекси- за периода между настъпилата и следващата падежна дата.Видно от представените доказателства, сумата от 600лв е постъпила по сметка на клиента на 02.09.24г в 16.35часа, т.е. същия ден.

Дружеството предоставя на КЗП справка, че за периода от 9 месеца е сключил 16 010 бр. ДПК, но не сочи колко от тях са с включени доп.услуги.

Изготвена е Докладна записка от 27.11.24г от ГД на ГД“КП“-КЗП.

Въз основа на нея, с Решение по т.15 от Протокол № 43/29.11.24г , КЗП единодушно приема, че дружеството използва нелоялна търговска практика по чл.68г ал.1 вр. чл. 68в от ЗЗП, която е в противоречие с чл. 32 ал.1 от ЗПК и изискванията за добросъвестност и професионална компетентност - във връзка с ДПК № 40028087515/02.09.24г, към който има доп.услуги Фаст и Флекс. Това е така, тъй като двете доп.услуги са част от общите разходи по кредита по см. на §1 т.1 от ДР на ЗПК, като при предсрочно погасяване на кредита - съгл. чл.32 ал.1 от ЗПК потребителят има право на намаляване на общите разходи по кредита за оставащата част от срока на договора/това намаление се отнася и до двете доп.услуги като част от общите разходи/. Следователно, неправомерно при предсрочно прекратяване на кредита в Договора е уговорено, че услугата Фаст ще се плати в пълен размер, а услугата Флекси в размер между настъпилата и следващата падежна дата.

Въз основа на Решението на КЗП е издадена Председателя на КЗП обж. Заповед № 5851/29.11.24г , връчена е на 09.12.24г, жалбата до Съда е от 23.12.24г. Със Заповедта на дружеството се забранява да прилага нелоялна търговска практика по чл.68г ал.1 вр. чл. 68в от ЗЗП, която е в противоречие с изискванията за добросъвестност и професионална компетентност и с чл. 32 ал.1 от ЗПК/дружеството задължава потребителите при пълно или частично погасяване на кредита да заплатят в пълен размер доп.услуга Фаст и възнаграждение за доп.услуга Флекси за периода между настъпилата и следващата падежна дата, както и не намалява общите разходи при пълно или частично предсрочно погасяване на кредита/.

В Заповедта е обективизирано Разпореждане по чл.60 ал.1 от АПК за допускане на предв.изпълнение на Заповедта, което е отменено с Определение № 27294/16.12.24г по д.№ 12585/24г на АССГ/влязло в сила/.

Съдът намира от правна страна следното:

Заповед е издадена от компетентен орган, в рамките на предоставените му със закон правомощия. Заповед е издадена при спазване на установената от закона форма-чл.59 ал.1 от АПК, като съдържа зад.реквизити по чл.59 ал.2 от АПК.

В хода на адм. производство не са нарушени адм.производствените правила, спазени са чл.26 и чл.34-36 от АПК, правото на участие на дружеството не е нарушено, изяснени са относимите факти, анализирани са доказателствата по преписката в тяхната съвкупност.

Заповедта е и мат.законосъобразна по следните съображения:

Съгл. чл. 68л, ал. 1 от ЗЗП- когато КЗП установи, че търговската практика е нелоялна, председателят на комисията издава заповед, с която забранява прилагането на търговската

практика. Разпоредбата на чл. 68в от ЗЗП императивно забранява нелоялните търговски практики. Легалната дефиниция на понятието "търговска практика" е дадена в § 13, т. 23 ДР от ЗЗП и това е "всяко действие, бездействие, поведение, търговска инициатива или търговско съобщение, включително реклама и маркетинг, от страна на търговец към потребител, което е пряко свързано с насърчаването, продажбата или доставката на стока или предоставянето на услуга на потребителите". В разпоредбата на чл. 68г, ал. 1 от ЗЗП е дадена легалната дефиниция на нелоялна търговска практика, а именно - "търговска практика, от страна на търговец към потребител е нелоялна, ако противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност и ако променя или е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител, когато засяга или към когото е насочена, или на средния член от групата потребители, когато търговската практика е насочена към определена група потребители". В текста на § 13, т. 25 от ДР на ЗЗП е посочено, че "Съществено изменение на икономическото поведение на потребителите" е използването на търговска практика, която намалява значително способността на потребителя да вземе информирано решение, което води до вземане на търговско решение, което потребителят не би взел без използването на тази търговска практика. В разпоредбата на чл. 68г, ал. 4 е посочено, че нелоялни са и заблуждаващите и агресивните търговски практики по чл. 68д-68к. Препращането има за цел да въведе и други случаи, на които законодателят придава характер на нелоялна търговска практика, макар те да не съдържат елементите на дадената в чл. 68г, ал. 1 от ЗЗП дефиниция. Съобразно нормата на чл. 68д, ал. 1 от ЗЗП, търговска практика е заблуждаваща, когато съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща или, когато по някакъв начин, включително чрез цялостното ѝ представяне, заблуждава или е в състояние да въведе в заблуждение средния потребител, дори и ако представената информация е фактически точна относно някое от обстоятелствата, посочени в ал. 2, и има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което той не би взел без използването на търговската практика. И именно в чл. 68д, ал. 2 от ЗЗП са посочени обстоятелствата, които са от такава значимост за потребителя, че непредоставянето от търговеца на точна и пълна информация по отношение на тези обстоятелства, може да се определи като подвеждаща нелоялна търговска практика. Сред изброените са и тези по чл. 68д, ал. 2, т. 4 от ЗЗП, а именно цената или начина на нейното изчисляване, или съществуването на специфично предимство по отношение на цената.

С тези текстове от вътрешното законодателство е транспонирана Директива 2005/29/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 11.05.2005 г. относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и изменение на Директива 84/450/ЕИО на Съвета, Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и Регламент /ЕО/ № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета /§ 13а, т. 12 от ДР на ЗЗП/. Съгласно § 18 от Преамбюла на Директивата "съобразно принципа на пропорционалност и с оглед ефективното прилагане на защитните мерки, съдържащи се в нея, настоящата директива приема като база за сравнение средния потребител, който е сравнително добре информиран и сравнително наблюдателен и предпазлив, като отчита обществените, културни и лингвистични фактори, както се тълкуват от Съда на Европейските общности, но също така съдържа разпоредби, които имат за цел да предотвратят злоупотребата с потребители, чиито качества ги правят особено уязвими към нелоялни търговски практики".

В настоящия случай ГПР и общите разходи по потребителските кредити представляват информация, от която може да се изчисли цената на услугата. Ето защо, даването на невярна и следователно подвеждаща информация относно ГПР и невключването в него на стойността на доп.услуги, може да се определи като нелоялна търговска практика. Преценката дали пазарното

поведение на търговеца осъществява състава на нелоялна заблуждаваща търговска практика следва да бъде извършвана за всеки отделен случай при съвкупна и обективна оценка на доказателствата.

В процесния случай се приема от административния орган, че е нарушена разпоредбата на чл. 68г, ал. 4 във вр. с чл. 68д, ал. 1 от ЗЗП. Невключването на размера на възнаграждението за закупените доп.услуги Фаст и Флекси в ГПР по кредита, при условие, че е дължимо на кредитора и е включено в погасителния план по Договора, води до това, че има разлика между формално посочения и действително прилагания размер. Поради което, посоченият в Договора ГПР % е неточен и заблуждава потребителя, тъй като размерът на възнаграждението за предоставяне на допълнителните услуги следва да се включи в ГПР. Именно затова в посочената величина - ГПР, следва по ясен и разбираем за потребителя/кредитополучателя начин да са посочени всички разходи, които той ще направи и които са пряко свързани с кредитното му правоотношение. Предвиденият в Договора ГПР не отговаря на разходите, които ще направи потребителят, тъй като не включва възнаграждението за предоставяне на допълнителните услуги. Всеки потребител следва да може да вземе своето информирано решение. Тази информация следва да бъде включена в общия ГПР и да се предоставя на всеки потребител преди да бъде или при отправено предложение за сключване на договор.

Безспорно се установява, че жалбоподателят „Профи Кредит България“ ЕООД извършва търговска дейност. Съдът приема, че цялостното представяне заблуждава или е в състояние да въведе в заблуждение средния потребител. Изискванията към Договора за потребителски кредит, както и към преддоговорната информация и начина на изчисляване на ГПР се уреждат от ЗПК. В чл. 6 от ЗПК е регламентирано задължението на кредитора да предоставя подходящи разяснения на потребителите, позволяващи им да преценят доколко предлаганият договор за кредит съответства на техните потребности и финансово състояние, както и да разяснява преддоговорната информация по чл. 5, която трябва да бъде предоставена, основните характеристики на предлаганите продукти и въздействието, което могат да окажат върху потребителите. Съгласно разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин.

Съобразно разпоредбата на чл. 19, ал. 1 от ЗПК, годишният процент на разходите изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Годишният процент на разходите по кредита се изчислява по формула, съгласно приложение № 1, като се вземат предвид посочените в него общи положения и допълнителни допускания. Понятието "общ разходи по кредита на потребителя" обхваща всякакви видове разходи, които потребителят следва да заплати и които са известни на кредитора, съответно разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, също се включват в тези разходи. В § 1, т. 1 от ЗПК се съдържа легалната дефиниция на понятието „общ разход по кредита за потребителя“, това са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е

задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Общият разход по кредита за потребителя не включва нотариалните такси.

Съдът приема, че потребителят не е бил информиран предварително, преди сключване на Договора, за размерът на ГПР, включващ разходите за възнаграждение за предоставянето на допълнителните услуги. Двете допълнителни услуги не са отразени при изчисляването на ГПР. Не става ясно каква е причината за включване на допълнителните услуги обаче в погасителния план и като компонент при пресмятане на „общ размер на вноса“ по кредита.

Съдът приема, че използваната търговска практика въвежда в заблуждение потребителя относно общите разходи по кредита и икономическите последици от сключването на Договора. Така установените обстоятелства водят до извода, че невключването на сумата за допълнителни услуги по кредита в общия ГПР, представлява заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, пр. 1 от ЗЗП.

Безспорно описаното пазарно поведение на търговеца представлява нелоялна заблуждаваща търговска практика, забранена от закона, защото липсата на информираност за това, че ГПР включва всички разходи по кредита, означава недобросъвестност от страна на търговеца. Обстоятелството, че в общите условия е посочено, че услугите не са задължително условие за получаване на кредита, само по себе си не води до извод, че услугите не са условие за сключване на Договора за кредит и не следва да се включва в ГПР, ако от останалите обстоятелства, свързани с процесния Договор, следва извод в обратната посока. Точно за средния потребител включването на абсолютно всички разходи в ГПР, е предпоставка за промяна в икономическото поведение. Потребителят следва да има цялата и то вярна и коректно поднесена информация за общото задължение по Договора. В тази връзка не се споделят наведените в жалбата твърдения.

В допълнение следва да се посочи, че кредиторът има задължението да предостави на потребителя цялата информация за предлаганата услуга, при това ясно, вярно и коректно. Размерът на ГПР е основен фактор при вземане на решение дали потребителят да избере услугите на конкретната кредитна институция или да предпочете друга. Затова е необходимо в ГПР да бъдат описани всички общи разходи, които трябва да заплати длъжника, а не същият да бъде поставен в положение да тълкува клаузите на договора и да преценява кои суми точно ще дължи. Интерпретирането от страна на кредитополучателя на уговорките от Договора и разсъждаването дали те създават задължение за допълнителен разход, невключен в ГПР, противоречи на изискването за яснота, въведено в нормата на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК.

Ето защо, поради предоставената невярна и подвеждаща информация относно реалния размер на ГПР, прилаганата търговска практика е нелоялна, тъй като има за резултат или е възможно да има за резултат вземане на търговско решение от средния потребител, което той не би взел без използването ѝ.

Предвид изложеното, Съдът намира, че е налице заблуждаваща нелоялна търговска практика и Заповедта е мат.законосъобразна, като не противоречи и на целта на закона.

В този смисъл и **Решение на ВАС по д.№ 408/26г.**

При този изход на спора на ответника се следват разноски съгл. чл. 143 от АПК-юрк.възнаграждение в мин.размер от 102.26 евро/200лева/ по чл.24 от НЗПП вр. чл. 37 от ЗПП.

Поради което и на осн. чл. 172 ал.2 и чл. 173 ал.1 от АПК, Съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО по жалба вх.№ Ц-03-13908/23.12.24г на „ПРОФИ КРЕДИТ България“ ЕООД-София с представляващи Н.Л. и С.Н. против Заповед № 5851/29.11.24г на Председателя на КЗП.

ОСЪЖДА „ПРОФИ КРЕДИТ България“ ЕООД-София с представляващи Н.Л. и С.Н. да заплати на Комисията за защита на потребителите 102.26евро разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14дневен срок от съобщението пред ВАС.

Съдия: